

VINYED

QUADRENNIUM

VINYED

Flash & Shorts Collection # 1

QUADRENNIUM

Eduard Meinema

Quadrennium

Vinyed, Flash & Shorts Collection # 1

Copyright © 2022 Eduard Meinema

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403650784

NUR 300

All rights reserved.

Vinyed

Flash & Shorts Collection # 1

Een verzameling korte en ultrakorte verhalen met een onverwachte wending (Twisted Tales). Fantasierijk, verrassend en angstaanjagend. In dit nummer vind je de volgende zeven verhalen:

1 - Het Dijkhuis

De familie Woldring is klaar om te verhuizen naar een mooi huis op een dijk. Een oud gebouw in het midden van de Nederlandse fruitstreek 'de Betuwe', waar de Woldrings verwachten te ontsnappen aan de drukte van het stadsleven. De verhuizing verloopt niet zo soepel als gepland. Rampzalige gebeurtenissen en een onverwachte, bizarre ontdekking wachten achter de deuren van het nieuwe huis. De mysterieuze en lastige omstandigheden bewijzen al snel dat de familiebanden niet zo nauw zijn als gedacht. Een verhuizing met onplezierige gevolgen die niemand zich kon voorstellen.

2 - Quota

Oorlogsincidenten hebben een eindeloze stroom vluchtelingen op de been gebracht; mensen die naar het noorden trekken en proberen te ontsnappen aan de oorlogszone in het Midden-Oosten. Politici en burgers zijn het oneens over de te nemen maatregelen. Ondertussen groeit het wantrouwen binnen de samenleving. Wat zijn de werkelijke bedoelingen van de vluchtelingen? Ontsnappen ze echt aan oorlog? Zijn het ordinaire gelukszoekers? Of is er iets anders gaande...?

3 - Een mooie dag

Je weet wat ze zeggen: 'Er is geen lift naar succes. Je moet zelf de trap op klimmen.' En als je er eindelijk bent, zul je het zelf zien: het is niet altijd eenvoudig om succes te hebben.

4 - Blaffer

Terwijl hij de hond uitlaat, ziet Brandon Flinders vreemde lichten in de lucht. De lichten lijken zich te verplaatsen naar een nabij gelegen plek. Als hij de lichten volgt, vindt Flinders iets wat op een verlaten landingsbaan lijkt. Hij is nieuwsgierig en besluit uit te zoeken wat daar aan de hand is. Smokkelaars, of misschien wel... aliens? Wie zal het zeggen? Eén ding is wel duidelijk. Het achtervolgen van de waarheid blijkt een risicovolle zaak te zijn.

5 - De Gave

De toekomst voorspellen. Is dat niet iets wat we allemaal willen? Maar betekent het zien van de toekomst ook dat je die toekomst kan veranderen?

6 - Man met een missie

De dagelijkse routine van een patrouille aan de rand van het universum wordt ruw verstoord door een onverwachte gebeurtenis. Hoe gaat de bemanning om met de levensbedreigende onderbreking van hun werk? Hoe kunnen ze zich verzetten tegen het onbekende?

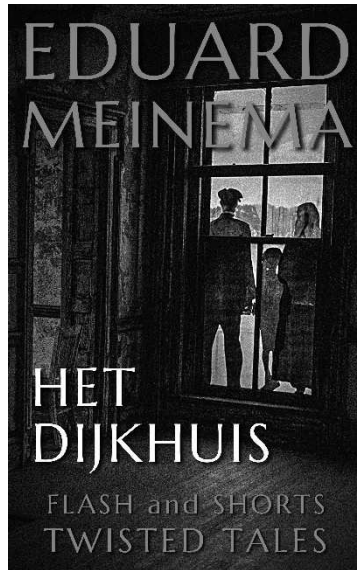
7 - Quadrennium

Als Schrikkeldag een unieke en eenmalige ('once in a lifetime') ervaring wordt...

Ben je klaar voor het onverwachte?

Start met lezen!

1. Het Dijkhuis

De familie Woldring is klaar om te verhuizen naar een mooi huis op een dijk. Een oud gebouw in het midden van de Nederlandse fruitstreek 'de Betuwe', waar de Woldrings verwachten te ontsnappen aan de drukte van het stadsleven. De verhuizing verloopt niet zo soepel als gepland. Rampzalige gebeurtenissen en een onverwachte, bizarre ontdekking wachten achter de deuren van het nieuwe huis. De mysterieuze en lastige omstandigheden bewijzen al snel dat de familiebanden niet zo nauw zijn als gedacht. Een verhuizing met onplezierige gevolgen die niemand zich kon voorstellen.

1.1

‘Het is toch ècht hetzelfde huis,’ zegt Anton Woeltjes terwijl hij krampachtig één van de verhuisdozen in zijn armen klemt.

De gure wind fluit snerpend over de dijk en schuurt langs de adertjes in hun gezicht.

‘Nou, toen we het voor het eerst zagen, leek het veel leuker,’ roept Tonnie. De oudste van de twee kinderen trekt zijn muts nog wat verder over zijn kloppende oren.

Zijn zusje giechelt. ‘Je lijkt wel een Teletubbie,’ lacht Jeanne.

‘Ja, jongens, wat hadden jullie dan verwacht?’ zegt Leonie bibberend van de kou. ‘Dat was in het voorjaar; alle fruitbomen stonden in bloei, hè schat?’ Teleurgesteld kijkt ze zo onopvallend mogelijk naar haar man. Dit is niet het moment om het hardop te zeggen, maar eerlijk gezegd had ze zelf ook een heel ander beeld van het huis. Maar ja, de laatste keer dat ze het huis hadden gezien, droegen de fruitbomen nog witte bloesem; nu bouwt de wind sneeuwduinen. Mistroostig kijkt ze naar het witte landschap rond het oude dijkhuis; hun nieuwe woning. De dijk lijkt ineens veel hoger. De ingang ligt helemaal boven; de woning en de tuin liggen lager, onder aan de dijk. ‘We gaan er het beste van maken!’ roept ze quasi vrolijk en stapt resoluut naar binnen.

‘Pas op!’ schreeuwt Anton.

‘Mama!’ gilt Jeanne.

Anton Woeltjes laat van schrik de doos uit zijn handen vallen. Het gekletter verraadde wat er in de doos zit. Of zat; na deze val is er niet veel meer van over van het porseleinen

servies. Voor Anton iets kan doen, is zijn vrouw al verdwenen in het gapende kruipgat achter de voordeur.

‘Leo?’ roept hij terwijl hij geschrokken in het diepe, donkere kruipgat tuurt. ‘Sjezus, ik schrik me rot!’

‘Wat dacht je van mij?’ kermt Leonie. ‘Welke idioot heeft dat luik opengelaten?’

‘Gaat het lieffie? Niets gebroken?’ vraagt Anton bezorgd. Met zijn rechterhand duwt hij Tonnie en Jeanne weg van het gat. ‘Weg hier!’ commandeert hij. ‘Uit die smalle hal jullie!’

‘Mama?’ piept Jeanne. ‘Leef je nog?’

‘Duh-huh,’ zegt Tonnie. ‘Ze geeft toch net antwoord...’

‘Jongens, even opzij nou,’ zegt Anton boos. Hij reikt zijn linkerhand naar Leonie. ‘Kom maar schat, dan trek ik je eruit.’

‘Ik kan er niet bij,’ kreunt Leonie.

‘Ja,’ broemt Anton, ‘het is wel erg diep voor een kruipruimte. Het lijkt wel een kelder. Kun je je wel bewegen lieverd?’

‘Mijn been ligt raar... ik denk dat het gebroken is.’

‘Sjezus...’

‘Denk aan je woorden Anton. We wonen nu in de “*Bible-Belt*” weet je nog?’

‘Ja, ja...’ zucht Anton. ‘Echt kut dit.’

‘Anton!’

‘Vaginaal dan...’

Leonie schudt haar hoofd. ‘Ik denk dat je 112 moet bellen Ton. Dit gaat ons niet lukken.’

‘Verdomme.’

‘Ton!’

‘Ja, wat moet ik dan zeggen? Halleluja? *Thank you lord?*’
Boos baant hij zich een weg door de sneeuw; trapt uit nijd tegen de doos met het kapotte serviesgoed, pakt zijn mobiel uit het dashboardkastje van de verhuis bus en belt de hulpdiensten. Bijna twintig minuten later glijdt een felgele ambulance langzaam door de sneeuw naar het dijkhuis.

1.2

‘Maar goed dat mijn vrouw geen hartaanval had,’ zegt Anton. De sarcastische ondertoon ontgaat de twee ambulance broeders niet. Uit ervaring weten ze wat ze moeten doen: vooral niet reageren.

‘Waar ligt het slachtoffer?’ vraagt de langste van het duo.

‘Op de bank te genieten van een kopje thee... Ik had toch doorgegeven dat ze in de kruipruimte is gevallen?’ zegt Anton geïrriteerd.

De kleine, corpulente broeder neemt het initiatief. Wringt zich het nauwe gangetje in en buigt zich over het gapende gat. ‘Gaat het mevrouwetje?’

Leonie mompelkreunt iets onverstaanbaars.

‘Sorry?’

‘Ik wil eruit!’ gilt Leonie zo hard als ze kan. ‘Ik lig hier al een half uur...’

‘Ja, sorry mevrouwetje. Door de sneeuw hebben we het erg druk. Maak u niet druk we gaan u eruit halen.’ Snel keert hij zich naar zijn collega en zegt zachtjes: ‘Dat gaat niet lukken Jouke. Daar pas ik nooit in.’

‘Nee, dat is duidelijk,’ zegt Anton hatelijk.

‘Wat is duidelijk Ton?’ vraagt Leonie.

‘Niets, we overleggen even lieffie.’

‘Klaar nou,’ zegt Jouke en stuurt Anton naar buiten. Daarna buigt hij zich over het gat. ‘Ehm...de kruipruimte is dieper dan we dachten mevrouw. En ook vrij smal. Ik denk dat we de brandweer om hulp moeten vragen.’

‘Nou zeg,’ reageert Leonie beledigd. ‘Ik ben verdomme geen koe die in een sloot is gevallen.’

‘Denk je aan je woorden lieffie?’ zegt Anton fijntjes vanuit de deurpost.

‘Roep jij de brandweer even op Peter?’ zegt Jouke tegen zijn collega broeder. ‘Check ik de toestand van mevrouw nog even.’ Jouke gaat op zijn buik, languit in de gang liggen. Pakt een zaklamp uit zijn broekzak en schijnt in de kruipruimte. Langzaam beweegt hij het licht over Leonie. ‘Behalve een paar schaafwonden, en uw gebroken been, zie ik geen bijzonderheden mevrouw. We wachten even op de collega’s. Wilt u ondertussen iets drinken?’

‘Een beetje water zou fijn zijn. Zijn de kinderen bij mijn man?’

‘Ik heb geen kinderen gezien,’ zegt Jouke. ‘Als u even wacht pak ik een flesje water; vraag ik meteen aan uw man waar de kinderen zijn.’

‘Als u even wacht...,’ mompelt Leonie chagrijnig. ‘Als ik er zelf uit kon springen had ik dat wel gedaan grappenmaker...’

*

‘Meneer Woeltjes,’ zegt Jouke terwijl hij een flesje water uit zijn eigen lunch box haalt, ‘uw vrouw vraagt naar de kinderen.’

Geschrokken kijkt Anton om zich heen. ‘Oh shit! Verd...ulleme...’

Grijnzend loopt Jouke weer terug. ‘Maar goed dat ik niet van het kerkje ben, hé meneer?’

‘Sorry,’ mompelt Anton in het voorbijgaan. ‘Zeg haar maar even niets... of, ehm... zeg maar dat ik in de keuken ben om iets voor ze in te schenken.’

‘Ik hoor je luid en duidelijk Anton Woeltjes!’ echoot Leonie’s opgefokte stem uit de kruipruimte.

‘Ben zo terug,’ piept Anton. ‘Ze zullen wel beneden in de tuin aan het spelen zijn.’ Gehaast loopt hij weg, struikelend over de doos met het kapotte serviesgoed. ‘Godsamme...’

Gniffelend geeft Jouke het water aan Leonie. ‘Komt goed mevrouwetje. Er gebeurt hier nooit iets.’

‘Nou, noem dit maar niets,’ zegt Leonie terwijl ze in het donker, onzichtbaar voor Jouke, naar haar heen wijst.

1.3

‘Tonnie! Jeanne!’ Anton Woeltjes schreeuwt zich de longen uit het lijf. Waar zijn die kinderen?

‘Hier papa!’ roept Jeanne bijna huilend. ‘Bij het bankje.’

Aan de rand van de tuin ziet Anton zijn kinderen staan. Naast een bankje met een sneeuwpop.

‘Zo, dat hebben jullie snel voor elkaar. En wat mooi gemaakt.’

‘Dat hebben wij niet gedaan pap, hij zat er al,’ zegt Tonnie angstig.

‘Hij lijkt wel echt... Wat zeg je nou? Hij zat er al?’ reageert Anton verbaasd. ‘Hoe kan dat nou? Deze tuin is afgesloten; niemand kan hier komen. Je kan er alleen in via de woning.’

Tonnie zegt niets. Hij wijst met bevende vinger naar de nek van de sneeuwpop. Anton loopt om de sneeuwpop heen. ‘Wat... Gedverdemme, wat is dat nou? Het lijkt wel bloed.’ Voorzichtig duwt hij tegen de witte man. Door de verstoring van het evenwicht zakt de pop voorover en rolt van het bankje af. De losse sneeuw valt uiteen en onthult het lichaam van een dode man.

‘Papaaaa!’ gilt Jeanne. Ze duikt in de armen van haar vader terwijl Tonnie zich aan zijn vaders been vastklemt.

Anton deinst achteruit. ‘Kom. Weg hier,’ zegt hij geschrokken. Samen vluchten ze in de schemering terug naar boven. Met een wit gezicht rent Anton naar de broeders.

‘Nou, nou, meneer heeft wel ontzag voor zijn vrouw,’ grapt Jouke.

‘Hij is dood,’ hijgt Anton.

‘Wat?’ roept Leonie angstig. ‘Is er iets met Tonnie?’

‘Niets aan de hand lieffie. De kinderen zijn hier.’ Anton duwt Jeanne en Tonnie naar het gat. ‘Kijk maar. Ze blijven even hier bij jou.’ Snel keert hij zich weer naar Jouke: ‘D’r zit verdomme een lijk in mijn tuin!’ sist hij.

Uit de bijkeuken komt een smekkend geluid. Een dik gedrocht worstelt zich de smalle gang in. ‘Weet u dat zeker?’ vraagt Peter snoepend van een candybar.

‘Ja, dat weet ik zeker. En als jij zo doorgaat met die vreterij ga jij ook dood.’

‘Zeg, he...’

‘Rustig, rustig,’ sust Jouke. ‘We gaan even kijken. Wacht u maar hier. De brandweer kan ieder moment hier zijn.’

Mopperend volgt Peter zijn collega de tuin in.

‘Wat is dat nou voor een bizar verhaal Ton? Is het waar wat de kinderen zeggen? Zit er een lijk in onze tuin?’

‘Het lijkt er wel op lieffie.’

‘Hoezo “Het lijkt er wel op”?’ Wat kan het dan nog meer zijn? Een wassen beeld dat uit Tussauds is ontsnapt?’

‘Nou nee, maar ik heb niet gevoeld of... Misschien leeft die man nog wel.’

‘Sjezus Ton, haal me hieruit. Ik wil hier geen minuut langer opgesloten zitten.’

‘We moeten wachten op de brandweer Leo. Nog heel even volhouden.’ Hij kijkt op zijn horloge. Geen sirene te horen; alleen het fluiten van de wind. ‘Ze doen er wel lang over,’ zucht Ton. Hij verstijft als hij plotseling een hand op zijn schouder voelt.

‘Komt door de sneeuw meneer,’ grijnst Jouke. ‘Alles loopt vertraging op.’

Anton slaat de hand van zijn schouder. ‘Godsamme man, ik schrik me dood!’

‘Nou dan is er toch nog een lijk. In de tuin ligt namelijk niets.’

‘Wat? Dat kan niet! Ik...wij...we hebben het zelf gezien. Mijn kinderen en ik!’

‘Meneer, er ligt geen dode man. Alleen een grote sneeuwpop met iets roods in zijn nek. Ik denk verkleurde bladeren, of vogelpoep of zo.’

‘Ja, nog gekker... ik heb het toch zelf gezien man!’ Boos loopt Anton terug naar de tuin. ‘Ik laat me niet gek maken...’ moppert hij terwijl hij opnieuw de trappen afloopt.

De tuindeur zwiept snerpnd open. Onwillekeurig kijkt Ton op zijn horloge. Hmm, het is vroeg donker. Achter in de tuin ligt de hoop sneeuw in de vorm van een levenloos lichaam. Voorzichtig loopt Anton dichterbij. Hij bijt zijn koude lippen stuk. Het lijkt toch echt een lichaam. En die rode vlek... Onderweg pakt hij een besneeuwde stok uit de tuin. Met ingehouden adem port hij de stok voorzichtig in het sneeuwlichaam. De stok glijdt verder en verder in de hoop sneeuw. Totaal geen weerstand; er ligt niets onder. Geen lichaam. Niets dan sneeuw. Anton kijkt naar het bankje. De lege plek op de bank zwijgt als een onwillige, stille getuige. ‘Daar zat toch echt een levensgrote sneeuwpop,’ prevelt Anton. In gedachten beleeft hij het moment opnieuw. Zijn handen bewegen in de lucht alsof ze het beeld nogmaals aanraken. Als hij de witte massa weer als een zoutzak van het bankje ziet afglijden, deinst hij achteruit. Ja, ja, zo ging het! De sneeuwpop viel van het bankje waarna het dode lichaam tevoorschijn kwam. Het lichaam van een oude man met een bebloede nek. Anton staart naar de rode kleur in de maagdelijke sneeuw. ‘Vogelpoep of zo... Ha! Ik ben niet gek!’

Als hij plotseling iets kouds in zijn nek voelt, duikt Anton ineen. Door de gierende wind is een pak sneeuw van de boomtakken afgegliden. Wriemelend en druipend, kruipt de sneeuw tergend langzaam via zijn kraag naar zijn rug. Rillend veegt Anton de sneeuw uit zijn nek. Ondertussen staart hij naar de grond. Hier lag een lichaam. Een dood lichaam. Anton weet het nu zeker. Maar waar is het gebleven? In de sneeuw zijn wel sporen achtergebleven, maar die zijn van de broeders en zijn kinderen. Ongelovig staart hij in de witte leegte. Wat is het hier stil. Heel erg stil; bijna angstaanjagend. Hij kijkt naar het oude

dijkhuis dat inmiddels door de sneeuw bijna één is met de omgeving. Het is donker binnen, geen enkele lamp die de nachtelijke duisternis verlicht. Aandachtig luistert hij of hij Leonie of de kinderen kan horen. Niets dan stilte. Zijn ogen dwalen eenzaam langs de witte dijk. Waar blijft die brandweer?

1.4

‘Onbegrijpelijk, zegt Anton meer tegen zichzelf dan tegen de anderen als hij in het donker terug strompelt naar het gangetje. ‘Geen spoor van die man te bekennen.’

Hij krijgt geen reactie. Het weinige licht van de straatlantaarns dringt zich de smalle, akelig lege gang in; de donkere vlek op de grond bevestigt dat het kruipluik nog steeds open is. ‘Leo?’ vraagt Anton verbaasd in het donkere gat starend. ‘Leonie!’ roept hij nogmaals luid als ze niet reageert. Paniekerig roept hij zijn kinderen: ‘Tonnie, Jeanne! Waar zijn jullie?’

Hij rent naar buiten. De besneeuwde ambulance staat nog voor de deur; daarachter wacht nog altijd de gehuurde verhuis bus. Het licht van de blauwe zwaailampen vertroebelt in de vallende sneeuw. Treiterend flikkert het licht over het kapotte servies. ‘Hé mannen!’ roept Anton naar de broeders. Hij is hun namen alweer vergeten; zoals hij altijd namen vergeet. Niemand reageert.

Daar staat hij dan. Eenzaam. Op een verlaten dijk. Hij voelt zijn hart kloppen in zijn keel. Wat is dit? Waar zijn ze? Een gesmoorde kreet laat zijn hoofd als vanzelf in de richting van het geluid draaien. Dat leek op Jeanne’s stem.

‘Papaaa!’